

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 857/2015-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Stavrovskou, Poštová 1, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 8 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 38 P 68/2013 z 2. októbra 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 65/2015 z 30. júna 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Stavrovskou, Poštová 1, Bratislava, ktorou v zmysle petitu namieta porušenie svojich základných práv

podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 8 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 38 P 68/2013 z 2. októbra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 65/2015 z 30. júna 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že „... žil v manželskom zväzku s [REDAKOVANÉ]... do 16. 04. 2004. Účastníci uzatvorili manželstvo dňa 08. 07. 1995. Z manželstva sa účastníkom narodilo jedno dieťa - [REDAKOVANÉ]... Manželstvo rodičov maloletej [REDAKOVANÉ] bolo rozvedené Rozsudkom Okresného súdu v Galante, sp. zn. 11 C/190/2003 zo dňa 16. 04. 2004, právoplatný 24. 06. 2004. Maloletá [REDAKOVANÉ] bola zverená na čas po rozvode manželstva do osobnej starostlivosti matky, otec bol zaviazaný k úhrade výživného na maloletú [REDAKOVANÉ], styk otca nebol upravený súdnym rozhodnutím...

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2 P/23/2009 zo dňa 01. 04. 2009 súd rozhodol na návrh otca o tom, že maloletá [REDAKOVANÉ]... a jej rodičia sú povinní po dobu 4 mesiacov od právoplatnosti rozsudku podrobiť sa odbornému poradenstvu, psychologickému poradenstvu na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, referáte poradensko-psychologických služieb. Upravil styk otca s maloletou [REDAKOVANÉ] a to na obdobie od skončenia realizácie výchovného opatrenia počas ďalších 3 mesiacov každú prvú sobotu v mesiaci od 13.00 hod. do 16.00 hod. za prítomnosti zamestnanca KS Maják Nádeje n. o. v priestoroch tohto strediska. Od skončenia asistovaného styku upravil styk otca s maloletou tak, že otec má právo stretávať sa s maloletou každý párny víkend v mesiaci súvisle a neprerušovane od piatku 17.00 hod. do nedele 17.00 hod., každý rok počas vianočných sviatkov v Prvý sviatok vianočný od 10.00 hod. do 18.00 hod., počas veľkonočných sviatkov v deň Veľkého piatku od 10.00 hod. do 18.00 hod. a počas letných prázdnin súvisle a neprerušovane prvé dva týždne v mesiaci júl od 01. 07. od 10.00 hod. do 14. 07. do 18.00 hod. Proti tomuto rozsudku podala matka maloletej odvolanie, Krajský súd v Bratislave, sp. zn. 11 CoP/148/2009 zo dňa 22. 09. 2009 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Toto rozhodnutie malo za cieľ zlepšiť vzájomnú komunikáciu medzi rodičmi, vzťah maloletej k otcovi, upraviť styk otca s maloletou, pretože po rozvoze manželstva sa rodičom nepodarilo dosiahnuť vzájomnú dohodu ohľadne styku otca s maloletou. Styk otca s maloletou bol v období od apríla 2007 do júna 2008 zakázaný predbežným opatrením súdu z dôvodu preventívnej ochrany dieťaťa počas prebiehajúceho trestného stíhania vo veci údajného sexuálneho zneužívania dieťaťa otcom. Od júla 2008 bol styk otca s maloletou opäť upravený predbežným opatrením súdu v každú prvú sobotu v mesiac od 10.00 hod do 13.00 hod., avšak styk sa už nikdy nezrealizoval...

Sťažovateľ sa na stretnutia s maloletou pravidelne dostavil, avšak bez asistencie polície matka odmietala s ním komunikovať. Privolaných policajtov matka vždy poslala za dcérou, aby zaznamenali, že dcérka nechce ísť s otcom...

Matka maloletej podala 07. 11. 2011 na súd návrh na zákaz styku otca s maloletou. Návrh odôvodnila tým, že sťažovateľ ich obmedzuje a prenasleduje a maloletá sa odmieta stretávať s otcom.

Sťažovateľ podal 15. 10. 2012 na súd návrh na zmenu zverenia maloletej do svojej starostlivosti, nakoľko matka prišla o bývanie, u neho sú lepšie podmienky pre maloletú a pod matkiným vplyvom sa neustále zhoršuje vzťah maloletej k nemu, čo sťažovateľ nemôže žiadnym spôsobom korigovať.

Okresný súd Bratislava III, rozsudkom sp. zn. 38 P/68/2013 zo dňa 02. 10. 2014 rozhodol o návrhu matky na zákaz styku a o návrhu otca na zmenu zverenia tak, že prvostupňový súd zamietol návrh otca na zmenu zverenia maloletej [REDAKOVANÉ] v celom rozsahu. Zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2 P/23/2006 zo dňa 22. 09. 2009 v časti úpravy styku otca s maloletou tak, že zakázal styk sťažovateľa s maloletou [REDAKOVANÉ]... Sťažovateľ podal proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III odvolanie zo dňa 18. 12. 2014... Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 30. 06. 2015 sp. zn. 11 CoP/65/2015-697 rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 38 P/68/2013 zo dňa 02. 10. 2014 potvrdil.“.

Sťažovateľ poukazuje na časť odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, v ktorom sa uvádza: „nie je samozrejme možné v tomto konaní úplne opomenúť trestné konania, vedené voči otcovi maloletej ako také, keďže stáli na počiatku všetkých ostatných

skutočností, ktoré nasledovali a obaja rodičia, každý zo svojho uhla pohľadu, na tieto okolnosti počas konania poukazovali, avšak v tomto konaní nemožno tieto skutočnosti hodnotiť a na ich základe postulovať akékoľvek závery.“ V nadväznosti na citované sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „k týmto úvahám súd nemá legitímne právo. K danej veci podľa názoru sťažovateľa existuje zákonné obmedzenie voľného hodnotenia dôkazov a hodnotenie pravdivosti alebo nepravdivosti záverov uznesení v trestných konaniach tomuto súdu neprináleží“.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ zdôrazňuje, že „Príčiny odmietania otca dieťaťom boli v konaní podstatnou skutočnosťou. Nevyhodnotenie dôkazu o príčinách podstatným spôsobom ovplyvnilo konečné rozhodnutie o zákaze styku a tým zasiahlo do práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.“

Sťažovateľ poukazuje tiež na to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu sa uvádza, že „Otec sám ani neuviedol aké ďalšie postupy by navrhol...“, a to napriek tomu, že sa ešte v konaní pred súdom prvého stupňa domáhal nariadenia výchovného opatrenia, a tiež že sa tam uvádza, že „obidvaja rodičia mali možnosť dieťa v predchádzajúcom období formovať“, hoci v skutočnosti „sťažovateľ nemal možnosť dieťa formovať od júla 2008 nakoľko mu nebol umožnený styk s dcérou“.

Podľa názoru sťažovateľa „... súdy porušili ľudské právo sťažovateľa na rešpektovanie rodinného života tým, že nevyužili všetky dostupné prostriedky pre ochranu uvedeného práva, t. j. pre nápravu vzťahu sťažovateľa s maloletou dcérou, a že zakázali styk sťažovateľa s dcérou bez predchádzajúceho využitia iných dostupných prostriedkov“.

Sťažovateľ zastáva názor, že v jeho veci konajúce všeobecné súdy «absolútne zlyhali v zisťovaní „najlepšieho záujmu dieťaťa“ a pri rozhodovaní o zákaze styku a zmene zverenia maloletej [REDAKOVANÉ] ho neposúdili ako prvoradé hľadisko, tak ako to vyžaduje čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa. Uvedený postup aj nedostatočne zdôvodnili».

Sťažovateľ tvrdí, že mu súdy „... neposkytli žiadnu záruku jeho ochrany, a to aj napriek tomu, že sťažovateľ v celom konaní a jeho právna zástupkyňa v odvolacom konaní predkladali obidvom súdom rozhodnutia vydané ESLP, upozorňovali na nové pohľady súdov týkajúce sa starostlivosti o maloleté deti, práva druhého rodiča na styk s dieťaťom ako aj rozhodnutia o tom, že vždy sa má súd pokúsiť o nápravu vzťahov s druhým rodičom“ a tiež že „zvýhodňovali bývalú manželku sťažovateľa vo veciach starostlivosti o spoločné dieťa, hoci všetky znalecké dokazovania poukázali na približne rovnaké schopnosti oboch rodičov starať sa o dieťa“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa na právo na zachovanie rodinných väzieb a styk s dieťaťom, na nedotknuteľnosť osoby a súkromia podľa 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na súkromný a rodinný život podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákaz diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. č. 238 P/68/2013-599 zo dňa 02. 10. 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 21 CoP/65/2015-697 zo dňa 30. 06. 2015 porušené boli.

2. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. č. 238 P/68/2013-599 zo dňa 02. 10. 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 21 CoP/65/2015-697 zo dňa 30. 06. 2015 sa rušia a vec sa vracia súdu prvého stupňa ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 20.000 € (slovom dvadsaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Od uplynutia uvedenej 15 dňovej lehoty až do vyplatenia budú k uvedenej sume pripočítané úroky z omeškania vo výške zodpovedajúcej najnižšej úrokovej sadzbe Európskej centrálnej banky počas obdobia omeškania, zvýšenej o tri percentá.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 296,44 Eur (slovom dvestodeväťdesiatšesť eur a 44 centov), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný

vyplatiť na účet právnej zástupkyne JUDr. Zuzany Stavrovskej... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd

rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Vychádzajúc z obsahu petitu, ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy a jeho práv podľa čl. 8 a čl. 14 dohovoru napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu. Na tom nič nemení skutočnosť, že sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti poukazuje i na porušenie ďalších svojich základných práv podľa ústavy, ako i svojich práv podľa dohovoru, Protokolu č. 7 k dohovoru i Dohovoru o právach dieťaťa. Súč viazaný petitom sťažnosti, ústavný súd preto považuje namietané porušenie tých práv, ktoré sťažovateľ nepremietol do petitu, len za súčasť jeho právnej argumentácie.

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, ústavný súd ustálil, že predbežne prerokovať sťažnosť sťažovateľa možno len v rozsahu namietaného porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 8 a čl. 14 dohovoru napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu.

II.1 K namietanému porušeniu čl. 14 dohovoru napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 14 dohovoru ústavný súd poukazuje na § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, z ktorého okrem iného vyplýva, že návrh na začatie konania pred ústavným súdom (a teda aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy) musí byť odôvodnený. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je totiž základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu

poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho označených práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie (IV. ÚS 359/08).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 14 dohovoru napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu nie je vôbec odôvodnená (napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom), a preto nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

V posudzovanom prípade mohol sťažovateľ namietať porušenie označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu podaním odvolania (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 8 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí

aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti považuje za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Pri predbežnom prerokovaní ústavný súd na účely posúdenia, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená, preskúmal relevantnú sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa, ktorá je vo svojej podstate založená na tvrdeniach, že:

- „... sudy porušili ľudské právo sťažovateľa na rešpektovanie rodinného života tým, že nevyužili všetky dostupné prostriedky pre ochranu uvedeného práva, t. j. pre nápravu vzťahu sťažovateľa s maloletou dcérkou, a že zakázali styk sťažovateľa s dcérkou bez predchádzajúceho využitia iných dostupných prostriedkov“ (ďalej len „prvá námietka“),
a

- všeobecné sudy „absolútne zlyhali v zisťovaní „najlepšieho záujmu dieťaťa“ a pri rozhodovaní o zákaze styku a zmene zverenia maloletej [REDAKOVANÉ] ho neposúdili ako prvoradé hľadisko, tak ako to vyžaduje čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa“ (ďalej len „druhá námietka“).

Ústavný súd pri skúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 250/09).

II.3.1 K prvej námietke sťažovateľa

V súvislosti s prvou námietkou sťažovateľa, teda že všeobecné sudy mu zakázali styk s dcérou „*bez predchádzajúceho využitia iných dostupných prostriedkov*“, ústavný súd poukazuje na rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 P 23/2006 z 1. apríla 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 CoP 148/09 z 22. septembra 2009. Označenými rozhodnutiami všeobecných súdov bolo nariadené výchovné opatrenie, ktorým bola rodičom maloletého dieťaťa uložená povinnosť po dobu 4 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia podrobiť sa odbornému poradenstvu, psychologickému poradenstvu na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave, referáte poradensko-psychologických služieb. Ďalšími výrokmi označeného rozsudku Okresného súdu Bratislava I bol podrobne upravený styk sťažovateľa s maloletou dcérou ako aj asistovaný styk sťažovateľa s maloletou na obdobie od skončenia realizácie výchovného opatrenia počas ďalších troch mesiacov tak, že „*otec má právo stykať sa s maloletou každú prvú sobotu v mesiaci od 13.00 hod. do 16.00 hod. za prítomnosti zamestnanca Krízového strediska MAJÁK NÁDEJE, n. o., Karpatská č. 24 v Bratislave, v priestoroch tohto strediska*“.

Zo sťažnosti vyplýva, že „*Styk otca s maloletou bol v období od apríla 2007 do júna 2008 zakázaný predbežným opatrením súdu z dôvodu preventívnej ochrany dieťaťa počas prebiehajúceho trestného stíhania vo veci údajného sexuálneho zneužívania dieťaťa otcom. Od júla 2008 bol styk otca s maloletou opäť upravený (obnovený) predbežným opatrením.*“.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu sa okrem iného uvádza:

„*Kolízny opatrovník vykonával opakované šetrenie situácie na strane maloletej [REDAKOVANÉ] a jej rodičov a intenzívne s nimi spolupracoval, čo je zrejmé i z priložených správ zo strany Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava. Vo svojich podaniach podrobne uvádza skutočnosti i z predchádzajúceho konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 2 P/23/2006 a založil do spisu listinné dôkazy preukazujúce dané skutočnosti. Vo svojej správe doručenej súdu dňa 07. 03. 2013 okrem iného uvádza, že dňa 14. 06. 2011 podal referát poradensko-psychologických služieb Bratislava správu o realizovaní*

výchovného opatrenia u rodičov maloletej [REDACTED], ktoré bolo nariadené rozsudkom Okresného súdu Bratislava I vo vyššie spomenutom konaní a v ktorých záveroch správy je uvedené, že pokiaľ sa neuskutočnia zmeny na úrovni vnútorných presvedčení a postojov rodičov, nie je reálne sanovať narušenú vzájomnú komunikáciu. Na Úrade i v domácom prostredí boli vykonané opakované pohovory s maloletou [REDACTED], ktorá opakovane uviedla, že v žiadnom prípade sa s otcom stretávať nechce, pretože jej ubližoval. Maloletá bola informovaná, že otec by chcel dať ich vzájomný vzťah do poriadku a navrhol spôsoby, čo však maloletá odmietla. Dňa 22. 06. 2012 bol Úradu doručený list maloletej [REDACTED], v ktorom sa vyjadruje, že sa nechce s otcom stretávať. (jedná sa o totožný list, ktorý zaslala i súdu). So súhlasom oboch rodičov boli oslovení aj odborní pracovníci organizácie Unicef, ktorí však po oboznámení sa s prípadom odmietli v tom čase spoluprácu. Referát, so súhlasom oboch rodičov, oslovil aj [REDACTED], pracovníčku organizácie Aliancia žien Slovenska, ktorá pracuje ako rodinná terapeutka a poradkyňa na krízovej linke pre obeť násilia v blízkych vzťahoch, špecializácia: terapia traumy, rodinná terapia, ktoré odborné vyjadrenie je založené v súdnom spise a je súčasťou listinných dôkazov zakladaných matkou maloletej [REDACTED], pričom obaja rodičia k uvedenému odbornému vyjadreniu zaujali v tomto konaní svoje stanovisko. Kolízny opatrovník bol opakovane prítomný i pri realizácii styku otca s maloletou a prešetril pomery na strane oboch rodičov a taktiež je v kontakte i so školou, ktorú maloletá navštevuje, pričom správa školy je taktiež súčasťou písomných správ zakladaných Úradom do súdneho spisu, ako i s ošetrojúcou pediatričkou maloletej [REDACTED], z ktorých šetrení je zrejmé, že matka sa o maloletú príkladne stará po všetkých stránkach.

Uznesením zo dňa 08. 11. 2013, č. k. 38 P/63/2013-509 tunajší súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychológia - odvetvie klinická psychológia detí a dospelých a vypracovaním znaleckého posudku súd poveril súdnu znalkyňu [REDACTED], [REDACTED]. “

Zo sťažnosti a z napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že styk sťažovateľa s maloletou dcérou, ako bol upravený do vydania napadnutého rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, sa *de facto* nerealizoval z dôvodov na strane

maloletej, ktorá ho (vzhľadom sa svoj vek - 15 rokov) odmietla. Na výkone styku sťažovateľa s maloletou participoval všeobecný súd a neraz i príslušníci Policajného zboru.

Okresný súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku ďalej uvádza:

„Súd mal po vykonanom dokazovaní za preukázané, že návrh matky na zákaz styku otca s maloletou je v plnom rozsahu dôvodný a tomuto návrhu vyhovel, nakoľko vyslovením zákazu styku otca s maloletou [REDAKOVANÉ] sledoval legitímny cieľ, ktorým je ochrana zdravého vývinu a práv a slobôd maloletej, keď vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že nie je možné trvať na pokračovaní v pokusoch nadväzovať styk otca s maloletou, nakoľko tieto pokusy zo strany otca predstavujú pre maloletú [REDAKOVANÉ] výraznú stresovú záťaž, ktorá ohrozuje jej psychickú integritu.

Opatrenia, ktoré rodiča pozbavia akéhokoľvek kontaktu s dieťaťom možno použiť len za výnimočných okolností a môžu byť ospravedlnené len vtedy ak vychádzajú z prevažujúcej požiadavky, týkajúcej sa nadradeného záujmu dieťaťa. Záujem dieťaťa je faktorom, ktorý indikuje potrebu zásahu štátu do vzťahu rodič - dieťa, v ktorom vzťahu je rodič silnejším účastníkom, a v prípade potreby vyvodíť dôsledky, ktoré majú vplyv na ďalší vývin maloletého dieťaťa. Rozhodujúcou je intenzita takéhoto správania, ktoré musí byť závažné. Z uvedeného vyplýva, že všeobecná podmienka pre takýto krajný zásah do vzťahu medzi rodičom a dieťaťom spočíva v tom, že takýto zásah musí byť súčasne jediným účinným prostriedkom ochrany dieťaťa a potreba jeho vykonania musí v každom jednotlivom prípade z hľadiska intenzity riadneho nevykonávania rodičovských práv a povinností prevážiť nad právom dieťaťa poznať svojich rodičov, t. j. byť s nimi v kontakte, byť nimi vychovávaný či byť v ich starostlivosti. Rozhodnutie súdu o zákaze styku rodiča s dieťaťom je vo svojej podstate rozhodnutím vylučujúcim možnosť rodiča starať sa o dieťa a vychovávať ho, a teda predstavuje zásadný zásah do tohto práva rodiča; takýto zásah teda musí byť v záujme maloletého dieťaťa a sledovať jeho blaho. Najlepší záujem maloletého dieťaťa je preto jedinou okolnosťou, ktorá je schopná svojim významom prelomiť ústavnú garanciu ochrany rodičovstva a rodiny a v nevyhnutnom prípade oddeliť dieťa od biologického rodiča a vysloviť zákaz styku rodiča s dieťaťom buď v tom prípade ak sa samotný rodič dopustil voči dieťaťu priameho zneužitia svojej rodičovskej zodpovednosti, alebo došlo k iným skutočnostiam, ktoré takéto rozhodnutie odôvodňujú. Zákaz styku rodiča s dieťaťom je

špecifickým druhom obmedzenia rodičovských práv vo vzťahu k dieťaťu a svojim obsahom a dôsledkami veľmi výrazným zásahom do ich výkonu, a preto jediným kritériom vyslovenia zákazu styku rodiča s dieťaťom je aktuálna nevyhnutnosť takéhoto opatrenia a záujem dieťaťa, z ktorého táto nevyhnutnosť vyplýva.“

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd uvádza:

„V predchádzajúcom konaní boli využité všetky dostupné a pre prípad čo i len čiastočne použiteľné prostriedky, ktorých úlohou bolo sanovanie vzťahov medzi maloletou a otcom. Je nevyhnutné konštatovať, že všetky tieto prostriedky boli neúspešné... odmietanie otca zo strany maloletej ██████ dosiahlo bodu, v ktorom maloletá odmieta otca nielen ako svojho rodiča, ale i ako človeka ako takého. Riešenie tejto situácie pritom v súčasnosti trvá už 9 rokov...“

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku preskúmal i otcom (sťažovateľom) navrhované nariadenie ďalšieho výchovného opatrenia, avšak vzhľadom na vek maloletej posúdil jeho výkon bez toho, aby sa na ňom z vlastnej vôle maloletá podieľala, za nerealizovateľný.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uvádza:

„Ak za danej situácie ďalšie pokusy otca o stretávanie sa s maloletou predstavujú pre maloletú stresovú záťaž, odvolací súd vyhodnotil v rozpore so záujmom maloletej, odvolacie námietky otca týkajúce sa sanácie vzťahu, pričom za danej situácie možno predpokladať, že len plynutím času a postupným dozrievaním maloletej by mohla nastať zmena situácie... Do veci boli zainteresované súdy, prokuratúra, orgány ochrany detí, psychológovia, ktoré nedokázali konflikt medzi rodičmi odstrániť, maloletá je rukojemník svojich rodičov a potrebuje klud a pokoj, aby sa situácia stabilizovala a aby bola oprostena od tohto unavujúceho konfliktu medzi rodičmi a mohla sa v klude a samostatne v uvedenej otázke zorientovať.“

Z už uvedeného vyplýva, že vydaniu rozhodnutia o zákaze styku sťažovateľa s maloletou dcérou predchádzala snaha všeobecných súdov o úpravu pomerov medzi

rodičom (sťažovateľom) a maloletou dcérou, a to nariadením výchovného opatrenia, úpravou asistovaného styku, zapojením úradu práce sociálnych vecí a rodiny, neziskovej organizácie s odbornou psychologicko-poradenskou činnosťou a znalcov, pričom svoje rozhodnutie zdôvodnili nevyhnutnosťou takéhoto opatrenia v súvislosti s najlepším záujmom dieťaťa ako jediného účinného prostriedku jeho ochrany. V okolnostiach posudzovanej veci sa preto ústavný súd nestotožňuje s prvou námietkou sťažovateľa a z hľadiska „využitia iných dostupných prostriedkov“ považuje zásah všeobecných súdov do jeho označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru za primeraný a opodstatnený.

II.3.2 K druhej námietke sťažovateľa

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že všeobecné súdy *«absolútne zlyhali v zisťovaní „najlepšieho záujmu dieťaťa“ a pri rozhodovaní o zákaze styku a zmene zverenia maloletej [REDAKOVANÉ] ho neposúdili ako prvoradé hľadisko, tak ako to vyžaduje čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa»*, poukazuje ústavný súd na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu:

«Práva maloletého dieťaťa a jeho najlepší záujem verzus práva rodiča stáli v danom prípade v konflikte, ktorého rozsah bol tak veľký, že nebolo možné ho žiadnym spôsobom zmierniť a nájsť iný spôsob riešenia situácie, než obmedzenie rodičovských práv otca maloletej tak, že mu bude zakázaný styk s maloletou. Všeobecný komentár k Dohovoru opravách dieťaťa v tejto súvislosti uvádza, že „najlepší záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri prijímaní všetkých vykonávacích opatrení, pričom výraz „prvoradé hľadisko“ znamená, že najlepší záujem dieťaťa sa nesmie posudzovať na rovnakej úrovni s inými hľadiskami. Najlepší záujem dieťaťa - po posúdení a určení - môže byť v rozpore s inými záujmami alebo právami, napr. rodičov tak, ako je tomu v tomto prípade. Všeobecný komentár č. 14 (2013) k tomu uvádza, že potenciálne konflikty medzi najlepším záujmom dieťaťa a právami iných osôb (napr. rodičov) treba riešiť individuálne prípad od prípadu, starostlivo zvažovať záujmy všetkých strán a hľadať vhodný kompromis. Ak nie je možné ich zosúladiť, príslušné orgány a rozhodujúci činitelia musia zanalyzovať a posúdiť váhu práv všetkých zúčastnených pamätajúc na to, že najlepší záujem dieťaťa ako prvoradé

hľadisko znamená, že najlepší záujem dieťaťa má prioritu a nie je len jedným zo záujmov strán. Tomu, čo je v najlepšom záujme dieťaťa, preto treba pripísať omnoho väčšiu váhu“.

Z uvedeného je zrejmé, že právam maloletého dieťaťa prináleží jednoznačne väčšia miera ochrany než právam rodiča a v kontexte konfliktu medzi právami dieťaťa a právami rodiča sú práva dieťaťa jednoznačne silnejšie a práva rodiča im v prípade konfliktu musia ustúpiť...

Tento súd má v čase svojho konania a rozhodovania pred sebou takmer 15-ročné dieťa, ktoré vehementným, často až agresívnym spôsobom odmieta svojho otca a neváha sa (napriek vysoko pozitívnym citovým väzbám medzi matkou a maloletou, preukázaných i vykonaným znaleckým dokazovaním) vzoprieť vlastnej matke v prípade, že táto sa ju v minulosti snažila presvedčiť o aspoň minimálnej zmene svojho postoja, čo bolo zrejmé okrem iného i z konania o návrhu otca na výkon rozhodnutia o úprave jeho styku s maloletou. Maloletá [REDAKOVANÉ] opakovane odmieta nielen svojho otca ako osobu, ale aj všetko, čo s osobou jej otca súvisí a je odhodlaná, a v súčasnosti už vzhľadom k svojmu veku aj schopná si tento svoj postoj presadiť i v prípade priamej konfrontácie či so samotným otcom alebo s kýmkoľvek iným, kto má snahu tento jej postoj zmeniť. Postoj maloletej [REDAKOVANÉ] je zrejмый tak z vykonaného znaleckého dokazovania ako i z iných dôkazov... ktoré sú súčasťou tohto konania...»

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd uvádza:

„Posúdenie najlepšieho záujmu dieťaťa musí, okrem vyššie uvedených skutočností, zahŕňať i rešpektovanie práva dieťaťa vyjadriť slobodne svoj názor a brať do úvahy jeho požiadavky v každej záležitosti, ktorá sa ho týka...

V čase rozhodovania súdu má maloletá [REDAKOVANÉ] 14 rokov a 8 mesiacov a o 4 mesiace dosiahne 15. rok veku života. V tomto veku nielenže názor dieťaťa nie je bezvýznamný a je potrebné ho rešpektovať, ale prípadné odchýlenie sa od tohto názoru by bolo možné iba za predpokladu, že by mal súd za preukázané, že maloleté dieťa napriek tomuto veku nie je schopné posúdiť obsah vyjadreného názoru a jeho dôsledky (či už s ohľadom na zdravotný stav dieťaťa, či úroveň jeho psychických a mentálnych schopností a pod.). Uvedené však u maloletej [REDAKOVANÉ] nie je prítomné, táto i v zmysle vykonaného súdnoznaleckého dokazovania, ktoré preukázalo že úroveň inteligencie maloletej spadá

do pásma vyššieho priemeru, je vo vzťahoch so svojim rodičmi ako i v celkovej situácii dobre zorientovaná a jej názor je nevyhnutné rešpektovať, nakoľko jeho nerešpektovanie by vzhľadom k jej veku bolo neudržateľné...

K tvrdeniam otca, že názor maloletého dieťaťa nie je totožný s jeho najlepším záujmom a tento názor môže byť často v rozpore so záujmom maloletého dieťaťa a v takom prípade je potrebné, aby súd rozhodol v najlepšom záujme dieťaťa i v rozpore s jeho názorom súd uvádza, že v uvedenom má otec pravdu len čiastočne. Názor maloletého dieťaťa samozrejme nemusí byť v súlade s jeho najlepším záujmom a v takom prípade sa súd od neho môže odchýliť a posúdiť ho v kontexte s ostatnými okolnosťami prípadu a vykonaným dokazovaním tak, že rozhodne v rozpore s týmto názorom. V danom prípade však k uvedenému postupu súdu nie sú dané žiadne dôvody. Vo veku maloletej [REDAKOVANÉ] už názor dieťaťa je nutné považovať za totožný s jeho najlepším záujmom, keďže v tomto veku už nie je možné, v tak závažnej otázke aká sa rieši v tomto súdnom konaní posúdiť situáciu tak, že názor dieťaťa je v rozpore s jeho najlepším záujmom a rozhodnúť presne opačne, než aký je názor a želanie maloletého dieťaťa, na dôvazok ak i ostatné okolnosti prípadu a vykonané dokazovanie názor dieťaťa podporujú... Súd mal za to, že najlepší záujem dieťaťa si za súčasnej situácie vyžaduje také usporiadanie stavu veci, v ktorom bude eliminovaná osoba otca v živote maloletej v zmysle priameho a bezprostredného kontaktu [REDAKOVANÉ] s otcom.“

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v zhode s argumentáciou obsiahnutou v napadnutom rozsudku okresného súdu uvádza:

„Na názor maloletého dieťaťa vo veciach starostlivosti o maloleté deti je potrebné prihliadnuť v zmysle § 43 Zák. o rodine a § 100 O. s. p., s prihliadnutím na rozumové schopnosti maloletého dieťaťa... maloletá je vo veku, kedy je schopná samostatne interpretovať svoj názor. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením otca, keď rozhodnutie súdu nevychádza len z názoru maloletého dieťaťa, ale aj z rozsiahleho dokazovania, ktoré súd prvého stupňa vo veci vykonal.“

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, sa ústavný súd nestotožňuje ani s druhou námietkou sťažovateľa, pretože z napadnutých rozsudkov okresného súdu, ako aj krajského

súdu zjavne vyplýva, že podrobne, náležite a dôsledne posudzovali najlepší záujem dieťaťa a interpretovali ho v zmysle platnej a účinnej vnútroštátnej i medzinárodnej právnej úpravy, pričom prihliadali i na Všeobecný komentár č. 14 o práve dieťaťa na prvoradé zohľadnenie jeho alebo jej najlepšieho záujmu, ktorý vydal Výbor pre práva dieťaťa Organizácie Spojených národov ako výkladové pravidlo k čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa.

Preskúmaním napadnutého rozsudku krajského súdu (v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu) dospel ústavný súd k záveru, že zásah do sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru bol legálny, sledoval legitímny cieľ, ktorým je ochrana zdravého vývinu, práv a slobôd maloletej. Aj s poukazom na vykonané dokazovanie ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný záver krajského súdu, v zmysle ktorého išlo o nevyhnutný zásah do jeho práv, keďže len prostredníctvom neho bolo v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci možné zabezpečiť účinnú ochranu najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa, ktorý je v danom prípade nadradený nad ostatné legitímne záujmy.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru navyše poukazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že orgán verejnej moci (a teda aj všeobecný súd) konajúci vo veci podľa príslušných procesných predpisov (napr. podľa Trestného poriadku, Občianskeho súdneho poriadku, Správneho poriadku) zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj sťažovateľom označené základné práva podľa ústavy a právo podľa dohovoru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že tento orgán verejnej moci súčasne porušil ústavnoprosesné princípy, resp. práva vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru by bolo teda možné uvažovať predovšetkým vtedy, ak by zo strany príslušného orgánu verejnej moci primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (m. m. napr. II. ÚS 78/05 alebo IV. ÚS 326/07).

Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu žiadneho zo sťažovateľom označených ústavou ani dohovorom garantovaných práv, a preto jeho sťažnosť po predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2015